

Họ và tên: Hoàng Thanh Trúc

Lớp: 9A1

Tên trường: THCS Hòa Bình - Tân Dương, huyện Vĩnh Bảo, thành phố Hải Phòng

Cuộc thi

" Những kỉ niệm sâu sắc về thầy cô và môi trường "

" Một đời người - một dòng sông. Mây ai làm kẻ đứng trông bến bờ, nước qua sông trôi lay đờ. Đường đời muốn bước cây nhờ người đưa." Nếu như, mỗi năm học qua đi là một chuyến đò, học trò là những người khách qua sông, thì thầy cô chính là người lái đò thăm lảng chèo lái con đò ấy đến với bến bờ tri thức. Đặt chân tới năm học cuối cùng tại mái trường Trung học cơ sở Hòa Bình - Tân Dương, trong sâu tiềm thức của tôi lại dâng lên dòng chảy cảm xúc khi hồi tưởng lại bao kỉ ức thấm thiết tại đây. Từ một cô bé chấp chững những bước chân ẻo thẹn, ngại ngùng mà giờ đây đã trở thành một người sôi nổi, tích cực trong mọi hoạt động ở ngôi trường chắt chứa yêu thương này. Vậy nhờ đâu mà tôi có sự thay đổi to lớn trong cách sống, cách đối mặt với những khó khăn trong trường học như thế? Có lẽ đó chính là nhờ sự dạy dỗ ân cần, quan tâm nhiệt tình của các thầy cô. Và kỉ ức đẹp của tôi đã in đậm kỉ niệm với người thầy, người cô dịu dàng mến thương. Những khoảnh khắc thanh xuân đẹp nhất của tôi là những tháng ngày được làm học trò của cô Lưu Thị Hương - cô giáo dạy văn của tôi. Là một người có bề dày lịch sử văn học, cô đã dìu dắt bao thế hệ học sinh đến với bến bờ tri thức. Ngay từ những ngày đầu bước chân vào mái trường đầy bề ngỗ này, cô Hương chính là người nâng đỡ tôi để rồi sau ngàn ấy năm tôi đang mở rộng đôi cánh bay tới những chân trời tri thức mới. Ban đầu, khi mở mang tiếp xúc với những thể loại văn học mới lạ, những câu chuyện hàng mấy trang sách khiến tôi có cảm giác chán nản. Thú thật khi đó tôi chẳng mấy hứng thú với việc học văn bởi nó quá tẻ tưng và khó dài bày nếu không có con chữ ngũ sắc

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

mở. Vào những năm học lớp 6, tôi không mấy bản tâm với môn Văn này, sự mệt mỏi trước những dòng chữ dày đặc khiến tôi chẳng còn chút sức lực nào cả. Ở những giờ học văn khổ khan, nhàm chán đã hút cạn năng lượng của tôi. Cú xướng cuối ngày đó sẽ kéo dài và không bao giờ có sự chuyển biến tích cực, nhưng chẳng biết từ lúc nào niềm yêu thích bộ môn Văn trong tôi lại tôi đầy mạnh mẽ đầy nhiệt huyết. Có lẽ chính bởi nhờ sự dạy dỗ ân cần, nhiệt tình của cô Hương đã khiến môn Ngữ Văn trong mắt tôi trở nên rực rỡ ánh sáng hơn bao giờ hết. Những lời dạy của cô tựa như những thanh âm của bản hòa ca trong trẻo, hồn nhiên xoa dịu tâm hồn người học trò. Là một người không giỏi văn chương, ngôn từ cũng chẳng mấy mỹ miều vậy mà vào đầu năm học lớp 7, cô Hương đã gọi tôi ra nói chuyện:

- Trú ơi! Năm nay em có ý định vào đội tuyển văn của cô không?

Khốn mắt tôi bây giờ thể hiện sự ngạc nhiên kèm theo sự mừng rỡ trong ánh mắt. Tôi vui sướng đáp lại câu hỏi của cô:

- Dạ có ạ! Được học đội tuyển văn chính là niềm hạnh phúc của em!

Sau hôm đó, tôi chính thức là thành viên trong đội tuyển văn. Tôi liệt bản thân mình chưa giỏi nên vẫn luôn không ngừng học hỏi, đọc nhiều sách tuyển đề nâng cao vốn từ. Dù đôi lúc có một chút mệt mỏi, nhưng nghĩ tới niềm tin tưởng mà cô đặt vào mình, tôi lại được nạp đầy năng lượng, được tuyển chọn lựa nhiệt huyết từ cô Hương. Trong giờ văn của cô, chúng tôi có thể thoải mái tâm sự, chia sẻ những thắc mắc, bản khoăn với cô bởi quan điểm dạy học của cô Hương là không áp lực học sinh, tạo bầu không khí vui tươi trong một tiết học. Những đôi khi tôi và các bạn trong lớp vẫn nói chuyện và chưa thực sự tập trung vào bài học khiến cô tức giận:

- Chúng mày nói đủ chưa? Chúng mày đang không tôn trọng cô rồi đấy!

Những lúc như vậy, chúng tôi chỉ biết cúi mặt và im lặng

nghe cô nói. Cô vốn là người dịu dàng, nhẹ nhàng nên khi nói ra những lời đó chúng tôi biết cô đang bức bối và ức chế như thế nào. Tôi cũng là một trong những đứa nói chuyện và bị cô nhắc khá nhiều. Nếu thời gian có quay trở lại, tôi sẽ không bao giờ làm cô buồn, tức giận như vậy nữa. Thời gian cứ thế thấm thoát trôi đi, trong đầu tôi luôn nghĩ tới cái ngày phải chia tay cô, tạm biệt mái trường chan chứa dấu ấn đời học trò của tôi. Dù bài đọc đâu không có tiếng vỗ tay, dù sân khấu không có hoa hồng viên phấn trên tay vẫn có thể khiến mọi âm sắc chạm đến cảm xúc khai mở tai thức. Bởi hồi tưởng nhịp đập thoi thắt của trái tim, tôi tự tận sâu trong đáy lòng muốn gửi tới cô Lưu Thị Hương lời cảm ơn chân thành nhất. Cảm ơn cô đã trở thành ngôi sao sáng trong những tháng năm bình thường của tôi. Cảm ơn cô khi đã đem mầm những hạt mầm xanh của đất nước, cảm ơn cô, người mẹ hiền thứ hai luôn ôm ấp, chở che những đứa học trò ngày dài. Một lần nữa, cảm ơn cô vì đã khuyến khích đứa học trò này tự tin chính phục đam mê, chấp cho tôi đôi cánh vững chắc để có thể bay cao, bay xa tới những chân trời tai thức!!!